

BİR VAKIF İNSAN: MUHARREM BALCI(*)

Av. Adalet Canlı AKBAŞ

Aksaray'dan İstanbul'a avukatlık yapmak için yolculuğum daha dün başlamış gibi aklımda. Annemin hüznünlü yüzü, nemli gözleri, babamın bükülmüş boynu da... Biraz buruk başlayan yolculuğum Mecidiyeköy'de çok ortaklı, bol avukatlı bir ofiste devam etti. Stajı yeni tamamlamış, bütün heyecanını bir nişan gibi taşıyan bu taze avukat, yani ben, günlerce, haftalarca, aylarca süren icra işleri yaptım. Haciz, haciz memurları, haciz arabası, dosyalar, tutanaklar, diğer avukatlar, borçlular, borçlular, borçlular... Bir gün Mecidiyeköy meydanında oturup, çevredeki binlerce araç ve bir o kadar insan arasında, kendi kıyametimi kendi ellerimle kopardığımı düşündüm. Fakülteyi bu son için bitirmiş olamazdım. Ailemi bunun için bırakmış, anne ve babama ayrılığın o büyük hüznünü bu işi yapmak için yaşatmış olamazdım. Bütün kararlarım, on beş-on altı yıllık eğitim hayatım biranda gözümde hiçleşti.

Hukukun, ruhumdaki anlamını kaybetmemesi, hâlihazırdaki işleyişle yaşadığımız doku uyuşmazlığının vereceği hasarın büyümemesi için bir şeyler yapmalıydım. Çalınan pek çok kapının işaret ettiği tek adres vardı: Danışman Hukuk Bürosu... Avukat Muharrem Balcı ve Genç Hukukçular Hukuk Okumaları Grubu ile tanışma vaktiydi artık. Sakin, sıcak bir yerdi vardığım; duvarlarında karakalem portreler: Malcom X, Aydın Durmuş, Ercüment Özkan, Aliya İzzetbegoviç, Ali Şeriatî, Mehmet Akif Ersoy... Sonrasında babam gibi seveceğim Muharrem Balcı, huzur telkin eden bembeyaz saçları, hemen burnunun üzerinde duran okuma gözlüğü ile masasında oturuyordu. Kendimi tanıttım, şikâyetlerimi, bekleediklerimi ve bulaamadıklarımı falan da sıraladım. "Tabii" dedi, "bunları sadece senin yaşadığını düşünüyorsun. İcramatiklik yapmaktan memnun değilsen, bırak gitsin."

Bu hafife alınmışlık (!) hoşuma gitmese de, derslere katılmak istediğimi söyledim. Hatta bu hafifçe aksi bile sayılabilecek avukat beyin cevabına bilendim bile kendi kendime. Bu insanlar ne yapıyor bir de ona bakalım diye düşündüm. "Salı akşam yemeği saatinde ofiste ol, sonra derse geçeriz." Bu komut, Muharrem Hocam'dan daha sonra alacağım bütün komutlarda olduğu gibi reddedilemez oldu. Yemeğe davet edilmişim. Muhakkak bendeki o muhteşem ışıltıyı farketmiş olmalıydı(!) Salı günü özenle hazırlandım. Yemek saati büroya vardığımda onlarca insanın orada olduğunu gördüm. Masalar kurulmuş, büronun emektarı Havva ablamın mis gibi yemek kokuları mutfaktan diğer bütün odalara taşmış, hatta masada yer bulamayanlar, bulduğu sandalye ve koltuklara oturmuş, eline aldığı tabağında yemeğini afiyetle yiyordu. Şaşırdım. Özel karşılama, hoca ile karşılıklı yemek falan hayal ediyordum. Oysaki talebeleri içinde bir acemi, şaşkın bir yenisi idim sadece. Ve daha sonra iyice öğreneceğim gibi bu yemekler her Salı akşamı, Hoca'nın bürosunda afiyetle yeniyordu.

* KATI DERGİSİ, Ocak 2016, Sayı:1, Kırklareli.

İlk derste, hukukun yaygınlaştırılması ve hak arama bilinci oluşturulması için yapılan bu çalışmanın her Salı günü hiç aralıksız, tatilsiz, izinsiz devam ettiğini öğrendim. (16 yıldır devam ediyor) Pozitif hukukun kuralları ile zihinlerini sınırlamamış, ideal olana yaklaşmaya ve adaleti tesis etmeye azmetmiş bir hukuk insanları topluluğu. Yaşadığım heyecanı anlatabamam. Her hafta Salı derslere devam ettim, Ramazan ayı dersleri eklendi buna, daha sonra ise sabah namazı sonrası yollara düşüp erken saatlerde başlasa da yetişmeyi başardığım Cumartesi dersleri. Muharrem Hoca'nın bahçesindeki toprağa yavaştan kök saldığımın farkında bile değildim. Sessizce buna müsaade edildiğinin de...

Derslere devam ettiğim süre boyunca yüzlerce kitabım oldu, bir o kadar arkadaşım, bir o kadar hocam oldu. Pek çok sivil toplum kuruluşuna üyeliğim, bu kuruluşların mutfağında yer almam da Muharrem Balcı ile tanışmam sonrasında gerçekleşti. Her dara düştüğümde yanımda olan, sevincimi paylaşan, dara düşenin imdadına koşma fırsatı bulduğum, mutluluklarına ortak olduklarım oldu. Hukuk mantığı oluşturma, hukukun yaygınlaşması ve hukukun yeniden sağlam temeller üzerine yükseltilmesi gayretleri içerisinde bir yerde durdum. Savunmanın kutsallığı, hukukun bir gün herkese lazım olacağı bilinciyle donandım. Hukuk fakültesi öğrencisiyken ve dahi avukatlığa yeni başladığım yıllarda bulamadığım hukukçu kimliğimi bulmuş, yaşanacak hayatın, yürünecek yolun, paylaşılacak ekmeğin anlamına kavuşmuşum. Mecidiyeköy'de bir kıyamet arifesindeyken, Vefa'da cennette bulmuştum kendimi.

Muharrem Balcı'nın kurucusu olduğu pek çok sivil toplum kuruluşunda aktif görev alması, diğer pek çoğunun fahri hukuk danışmanlığını yapması, biz öğrencilerini de aynı aştta pişmeye teşvik etmesi, merkezinde insanlığın olduğu bir bakış açısı geliştirmemize sebep oldu. Bilgimizden, kazancımızdan, emeğimizden, zamanımızdan infak etmeyi bu şekilde öğrendik. Gittiğimiz yeri bereketlendirme, bizden öncekilerden aldıklarımızı bizden sonrakilere aktarma, mesleğimizin doğurduğu beklentileri karşılama, kimliğimize yakışanı yapma, alçak gönüllü olma, yapılan çalışmalara aktif destek verme tavsiyeleri ile donatılan "genç hukukçular" yurdun dört bir yanına dağıldılar bile. İstanbul, Ankara, Gaziantep ve Makedonya'dan sonra şimdi sıra belki de Kırklareli'nde...